Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. gegužės 10 d.*

„Institucinė teisė — Europos piliečių iniciatyva — Sanglaudos politika — Tautinių mažumų gyvenami regionai — Atsisakymas registruoti — Akivaizdus nepatekimas į Komisijos įgaliojimus — Reglamento (ES) Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punktas ir 3 dalis“

Byloje T-529/13

Balázs-Árpád Izsák, gyvenantis Tirgu Mureše (Rumunija),

Attila Dabis, gyvenantis Budapešte (Vengrija),

iš pradžių atstovaujami advokatės Dr. J. Tordáné Petneházy, vėliau – advokato D. Sobor,

ieškovai,

palaikomi

Vengrijos, atstovaujamos M. Fehér, G. Szima ir G. Koós,

įstojusios į bylą šalies,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą H Krämer, K. Talabér-Ritz, A. Steiblytės ir P. Hetsch, vėliau – K. Talabér-Ritz, K. Banks, H. Krämer ir B.-R. Killmann,

atsakovę,

palaikomą

Graikijos Respublikos, atstovaujamos E.-M. Mamouna,

Rumunijos, atstovaujamos R. Radu, R. Haţieganu, D. Bulancea ir M. Bejenar,

Slovakijos Respublikos, atstovaujamos B. Ricziová,

įstojusių į bylą šalių,

dėl prašymo panaikinti 2013 m. liepos 25 d. Komisijos sprendimą C (2013) 4975 *final*, kuriuo buvo atmestas ieškovų prašymas užregistruoti piliečių iniciatyvą,

* Proceso kalba: vengrų.

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen, teisėjai I. Pelikánová (pranešėja) ir E. Buttigieg,

posėdžio sekretorė S. Bukšek Tomac, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. gruodžio 15 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2013 m. birželio 18 d. ieškovai Balázs-Árpád Izsák ir Attila Dabis bei kiti penki asmenys Europos Komisijai įteikė piliečių iniciatyvą „Sanglaudos politika, skirta regionų lygiateisiškumui ir regionų kultūrai išsaugoti“ („Cohesion policy for the equality of the regions and sustainability of the regional cultures“) (toliau – ginčijama iniciatyva) pagal ESS 11 straipsnio 4 dalį ir 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 211/2011 dėl piliečių iniciatyvos (OL L 65, p. 1).

2 Komisijos tam skirtame internetiniame registre (toliau – registras) ieškovai, vadovaudamiesi Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 1 dalimi, pateikė šio reglamento II priede nurodytą būtiniausią informaciją (toliau – reikalaujama informacija), visų pirma ginčijamos iniciatyvos dalyko ir tikslų santrauką.

3 Iš ieškovų pateiktos reikalaujamos informacijos matyti, jog ginčijama iniciatyva siekiama, kad vykdant Europos Sąjungos sanglaudos politiką ypatingas dėmesys būtų skiriamas regionams, kurie dėl jiems būdingų etninių, kultūrinių, religinių ar kalbinių ypatybių skiriasi nuo gretimų regionų. Kalbant apie tokius regionus, aprėpiančius geografines vietoves, kuriose nėra administracinę kompetenciją turinčių struktūrų, reikia užkirsti kelią bet kokiam jų ekonominės plėtros atotrūkiui arba atsilikimui, palyginti su gretimais regionais, užtikrinti paramą ekonominei plėtrai ir išlaikyti ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos sąlygas taip, kad dėl to nepakistų šių regionų ypatybės. Todėl šiems regionams turėtų būti suteiktos tokios pačios galimybės pasinaudoti įvairiais Sąjungos fondais ir užtikrintas jų ypatybių išsaugojimas, taip pat tinkama ekonominė plėtra tam, kad Sąjungos vystymasis būtų tvarus ir būtų išsaugota jos kultūrų įvairovė.

4 Reikalaujamos informacijos priede ieškovai, remdamiesi Reglamento Nr. 211/2011 II priedu, pateikė išsamesnės informacijos apie ginčijamos iniciatyvos dalyką, tikslus ir aplinkybes (toliau – papildoma informacija).

5 Pirma, iš šios papildomos informacijos matyti, kad, ieškovų nuomone, tautinių mažumų gyvenami regionai – tai regionai ir geografinės vietovės, kur ne visada yra įsteigtos administracinę kompetenciją turinčios struktūros, nors juose gyvena bendruomenės, pasižyminčios etninėmis, kultūrinėmis, religinėmis ar kalbinėmis ypatybėmis, todėl skiriasi nuo gretimų regionų gyventojų, vietos mastu sudarančios daugumą arba didelį žmonių skaičių, nors nacionaliniu mastu – tik mažumą, ir referendume išreiškusios norą turėti autonomijos statusą atitinkamoje valstybėje narėje (toliau – tautinių mažumų gyvenami regionai). Ieškovai teigia, kad šie tautinių mažumų gyvenami regionai atstovauja senosioms Europos kultūroms ir kalboms ir yra laikomi svarbiu Sąjungos ir apskritai Europos kultūrinės ir kalbinės įvairovės šaltiniu.

6 Antra, iš papildomos informacijos matyti, kad siūlomu Sąjungos teisės aktu (toliau – siūlomas teisės aktas) visų pirma buvo siekiama užtikrinti lygybę tarp regionų ir regioninės kultūros išsaugojimą, užkertant kelią bet kokiam tautinių mažumų gyvenamų regionų ekonominės plėtros atotrūkiui arba atsilikimui, palyginti su gretimais regionais, ir išlaikant tautinių mažumų gyvenamų regionų ekonominę, socialinę ir teritorinę sanglaudą taip, kad nebūtų pakenkta jų ypatybėms. Ieškovų teigimu, tam, kad SESV 174—178 straipsniuose reglamentuojama sanglaudos politika atitiktų ESS 2 ir 3 straipsniuose nustatytas pagrindines vertybes, ji turi prisidėti prie tautinių mažumų gyvenamų regionų specifinių etninių, kultūrinių, religinių ar kalbinių ypatybių, kurioms kyla pavojus dėl Europos ekonominės integracijos, išsaugojimo ir prie trūkumų bei diskriminacijos, darančių įtaką šių regionų ekonominei plėtrai, pašalinimo. Todėl siūlomu teisės aktu tautinių mažumų gyvenamiems regionams turėjo būti suteikta tokia pati galimybė pasinaudoti fondais, ištekliais ir Sąjungos sanglaudos politikos programomis, kaip ir šiuo metu reikalavimus atitinkantiems regionams, kurie buvo įtraukti į 2003 m. gegužės 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1059/2003 dėl bendro teritorinių statistinių vienetų klasifikatoriaus (NUTS) nustatymo (OL L 154, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., sk. 14, t. 1, p. 196) I priedą. Kaip teigia ieškovai, į šias užtikrinimo priemones galėjo būti įtrauktas regioninių savivaldos institucijų, turinčių pakankamus įgaliojimus padėti tautinių mažumų gyvenamiems regionams išsaugoti savo tautines, kalbines ir kultūrines ypatybes bei identitetą, steigimas.

7 Šiuo tikslu, viena vertus, siūlomame teisės akte turėjo būti pateikiama sąvokos „tautinės mažumos gyvenamas regionas“ apibrėžtis, atsižvelgiant, pirma, į tam tikruose tarptautinės teisės dokumentuose pateikiamas sąvokas ir nustatytus tikslus, visų pirma į tautinės mažumos apibrėžtį, pateikiamą 1993 m. vasario 1 d. Europos Tarybos Parlamentinės Asamblėjos rekomendacijoje Nr. 1201 (1993) dėl Europos žmogaus teisių konvenciją papildančio protokolo dėl tautinių mažumų teisių, antra, į bendras valstybių narių konstitucines tradicijas, trečia, į teismų praktiką, suformuotą taikant 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytą Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją, ketvirta, į ESS 3 straipsnį ir į SESV 167 straipsnį ir, penkta, į referendume bendruomenių pareikštą norą turėti autonomijos statusą atitinkamoje valstybėje narėje. Kita vertus, vadovaujantis minėta apibrėžtimi šiame akte turėjo būti įvardyti Sąjungoje egzistuojantys tautinių mažumų gyvenami regionai, kurie vėliau turėjo būti įtraukti į Reglamento Nr. 1059/3002 I priede nustatytą bendrą teritorinių statistinių vienetų klasifikatorių (toliau – NUTS).

8 Be to, siekiant išvengti, kad nacionalinės administracinės valdžios institucijos nenaudotų Sąjungos sanglaudos politikos fondų, išteklių ir programų tam, kad finansuotų tautinėms mažumoms priešiškas politikos kryptis, siūlomame teisės akte turėjo būti nustatyta, kad valstybės narės nedelsdamos privalo visapusiškai įgyvendinti savo prievoles ir tarptautinius įsipareigojimus tautinėms mažumoms ir kad šių įsipareigojimų pažeidimas arba nesilaikymas bet kurioje valstybėje narėje prilygsta ESS 2 straipsnyje nurodytų vertybių pažeidimui, todėl laikydamasi ESS 7 straipsnyje nustatytos procedūros Europos Sąjungos Taryba gali nuspręsti sustabdyti tam tikras atitinkamos valstybės narės teises, atsirandančias taikant Sutartis.

9 2013 m. liepos 25 d. Komisija priėmė Sprendimą C (2013) 4975 *final*, kuriuo buvo atmestas prašymas užregistruoti ginčijamą iniciatyvą (toliau – ginčijamas sprendimas), motyvuodama tuo, jog iš išsamios šioje iniciatyvoje nurodytų Sutarčių nuostatų ir kitų galimų teisinių pagrindų analizės matyti, kad ši iniciatyva akivaizdžiai nepatenka į jos įgaliojimus teikti siūlymą dėl Sąjungos teisės akto priėmimo siekiant įgyvendinti Sutartis.

Procesas ir šalių reikalavimai

10 Pareiškimu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2013 m. rugsėjo 27 d.) ieškovai pareiškė šį ieškinį.

11 2014 m. sausio 3 d. Komisija pateikė atsiliepimą į ieškinį.

12 Dokumentu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2014 m. vasario 18 d.) Slovakijos Respublika pateikė prašymą leisti įstoti į šią bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

13 2014 m. vasario 21 d. ieškovai pateikė dubliką.

14 Dokumentu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2014 m. kovo 3 d.) Vengrija pateikė prašymą leisti įstoti į šią bylą palaikyti ieškovų reikalavimų.

15 Dokumentais (juos Bendrojo Teismo kanceliarija gavo atitinkamai 2014 m. kovo 7 ir 12 d.) Graikijos Respublika ir Rumunija pateikė prašymus leisti įstoti į šią bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

16 2014 m. balandžio 7 d. Komisija pateikė tripliką.

17 Gavęs šalių pastabas Bendrojo Teismo pirmosios kolegijos pirmininkas 2014 m. gegužės 12 d. nutartimi patenkino Slovakijos Respublikos, Vengrijos, Graikijos Respublikos ir Rumunijos prašymus leisti įstoti į bylą.

18 Slovakijos Respublika ir Vengrija kartu su Rumunija pateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimus atitinkamai 2014 m. birželio 23 ir 25 d. Graikijos Respublika nepateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimo.

19 Dokumentais (juos Bendrojo Teismo kanceliarija gavo atitinkamai 2014 m. birželio 18 ir 23 d. ir rugpjūčio 25 d.) *Județul Covasna* (Kovasnos apskritis, Rumunija), *Bretagne Réunie* (Prancūzija) ir *Obec Debrad* (Debrad savivaldybė, Slovakija) pateikė prašymus leisti įstoti į šią bylą palaikyti ieškovų reikalavimų.

20 Gavęs šalių pastabas Bendrojo Teismo pirmosios kolegijos pirmininkas 2015 m. gegužės 18 d. nutartimi atmetė *Județul Covasna, Bretagne Réunie* ir *Obec Debrad* prašymus leisti įstoti į bylą.

21 Remdamasis teisėjo pranešėjo siūlymu Bendrasis Teismas nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas Procedūros reglamento 89 straipsnio 3 dalies b punkte numatytas proceso organizavimo priemones, paprašė pagrindinės bylos šalių raštu pateikti nuomonę dėl tam tikrų ginčo aspektų. Į šį prašymą jos atsakė per nustatytą terminą. Savo atsakyme ieškovai pareiškė atsisakantys reikalavimo įpareigoti Komisiją užregistruoti ginčijamą iniciatyvą ir imtis visų būtinų teisinių priemonių.

22 Per 2015 m. gruodžio 15 d. posėdį buvo išklausyti šalių, išskyrus Graikijos Respublikos, kurios atstovas posėdyje nedalyvavo, paaiškinimai žodžiu ir atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus. Per šį posėdį Komisija Bendrajam Teismui pranešė, kad ieškovai ginčijamos iniciatyvos interneto svetainėje paskelbė jos atsiliepimą į ieškinį ir, nepaisydami jos prašymo, atsisakė jį pašalinti iš šios svetainės. Komisija Bendrojo Teismo prašo atsižvelgti į šį nederamą ieškovų elgesį, kai bus sprendžiamas klausimas dėl bylinėjimosi išlaidų paskirstymo. Nors ieškovai neginčija veikos, kurios padarymu juos kaltina Komisija, vis dėlto tvirtina, kad, nesant jų elgesį draudžiančio teisės akto, jis nelaikomas piktnaudžiavimu teise. Todėl jie Bendrojo Teismo prašo bylinėjimosi išlaidas paskirstymo klausimą spręsti pagal bendrąsias taisykles.

23 Patikslinę savo reikalavimus (šio sprendimo 21 punktas) ieškovai, palaikomi Vengrijos, Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

24 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovų ir Vengrijos bylinėjimosi išlaidas.

25 Nors Graikijos Respublika formaliai neprašė, reikia laikyti, kad ji, kaip į bylą Komisijos pusėje įstojusi šalis, visiškai pritaria jos reikalavimams.

26 Slovakijos Respublika, įstojusi į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų, Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovų bylinėjimosi išlaidas.

27 Rumunija, įstojusi į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų, iš esmės pritaria jos reikalavimams atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl teisės

Dėl tam tikrų kaltinimų priimtinumo

28 Dublike ieškovai, palaikomi Vengrijos, iš esmės nurodo kaltinimus, susijusius, pirma, su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir gero administravimo principo pažeidimu ir, antra, su klaidingu SESV 352 straipsnio aiškinimu.

29 Bendrojo Teismo paprašyta pareikšti savo nuomonę šiuo klausimu (šio sprendimo 21 punktas) Komisija, palaikoma Slovakijos Respublikos, nurodė, kad kaltinimas, susijęs su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir su gero administravimo principo pažeidimu, yra nepriimtinas, nes buvo pirmą kartą nurodytas dublike ir netenkina priimtinumo sąlygų, nustatytų pagal 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą, siejamą su 48 straipsniu.

30 Kaltinimą, susijusį su klaidingu SESV 352 straipsnio aiškinimu, Komisija, palaikoma Rumunijos ir Slovakijos Respublikos, taip pat prašo atmesti kaip nepriimtiną, nes jis pirmą kartą buvo nurodytas dublike.

31 Ieškovai prieštarauja, kad šiuos kaltinimus pateikė atsakydami į Komisijos atsiliepime į ieškinį pateiktus argumentus, ir teigia, kad šiais kaltinimais jie tik papildo anksčiau ieškinyje nurodytus kaltinimus.

32 Reikia priminti, kad pagal 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą, siejamą su 48 straipsnio 2 dalimi, pareiškus ieškinį negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui. Tačiau pagrindas, kuris papildo anksčiau tiesiogiai ar netiesiogiai nurodytą pagrindą ir kuris yra glaudžiai su juo susijęs, turi būti pripažintas priimtinu (žr. 2008 m. spalio 15 d. Sprendimo *Mote / Parlamentas*, T-345/05, Rink., EU:T:2008:440, 85 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Analogiškai turi būti vertinamas ir kaltinimas, pateiktas ieškinio pagrindui paremti (žr. 2013 m. kovo 19 d. Sprendimo *In 't Veld / Komisija*, T-301/10, Rink., EU:T:2013:135, 97 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

33 Tam, kad naujas argumentas būtų laikomas papildančiu anksčiau pateiktą pagrindą arba kaltinimą, jis turi būti pakankamai artimai susijęs su ieškinyje iš pradžių pateiktais pagrindais ir kaltinimais, kad jį būtų galima laikyti įprastos per teismo procesą išsiplėtojusios diskusijos dalimi (šiuo klausimu žr. 2013 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Groupe Gascogne / Komisija*, C-58/12 P, Rink., EU:C:2013:770, 31 punktą).

34 Šioje byloje aišku, kad šio sprendimo 28 punkte minimi kaltinimai, susiję su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir gero administravimo principo pažeidimu, ir kaltinimas, siejamas su klaidingu SESV 352 straipsnio aiškinimu, nebuvo nurodyti ieškinyje.

35 Tačiau kaltinimai, susiję su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir gero administravimo principo pažeidimu, papildo ieškinyje nurodytus kaltinimus ir yra pagrįsti aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui Bendrajame Teisme. Iš tikrųjų, viena vertus, šie kaltinimai yra glaudžiai susiję su ieškinyje ieškovų pateiktu iš esmės vieninteliu pagrindu, grindžiamu Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkto pažeidimu, nes, pasak ieškovų, nebuvo taip, kad ginčijama iniciatyva akivaizdžiai nepateko į Komisijos įgaliojimus teikti siūlymą dėl Sąjungos teisės akto priėmimo siekiant įgyvendinti Sutartis. Šie kaltinimai laikomi nauju argumentų, kuriais grindžiamas minėtas pagrindas, teisiniu vertinimu remiantis tam tikrais atsiliepime į ieškinį Komisijos pateiktais argumentais, iš kurių matyti, jog vienintelis skundžiamo sprendimo motyvas – Komisijos nuomonė, kad pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę jai nebūtų tikslinga vykdyti savo įgaliojimų taip, kaip to pageidauja ieškovai. Kita vertus, ieškovai grindžia šių kaltinimų pateikimą tam tikromis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui Bendrajame Teisme, t. y. kai atsiliepime į ieškinį Komisija pateikė argumentus, kad „Sąjungos politikos priemonės negali tapti prieš mažumas nukreiptomis politikos priemonėmis“ ir kad „valstybėse narėse nustatant NUTS klasifikatorių būtų galima tinkamai atsižvelgti į tautinių mažumų ypatybes“.

36 Taigi kaltinimai, susiję su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir gero administravimo principo pažeidimu, yra priimtini.

37 Tačiau kaltinimas, grindžiamas klaidingu SESV 352 straipsnio aiškinimu, nėra glaudžiai susijęs su ieškinyje pateiktais kaltinimais. Be to, šis kaltinimas nėra grindžiamas aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui Bendrajame Teisme, todėl, nepriklausomai nuo atsiliepime į ieškinį Komisijos pateiktų argumentų, jį jau buvo galima pateikti ieškinyje. Iš tikrųjų jau ginčijamame sprendime Komisija išdėstė savo nuomonę, kad jokia Sutarčių nuostata, išskyrus tas, kurios buvo nurodytos ginčijamoje iniciatyvoje, negali būti laikomos siūlomo teisės akto pagrindu, įskaitant SESV 352 straipsnį.

38 Taigi reikia atmesti kaip nepriimtiną kaltinimą, siejamą su klaidingu SESV 352 straipsnio aiškinimu, taip pat likusius Komisijos pateiktus nepriimtinumu grindžiamus prieštaravimus.

Dėl esmės

39 Grįsdami savo prašymą panaikinti ginčijamą sprendimą ieškovai, palaikomi Vengrijos, iš esmės nurodo vienintelį pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkto pažeidimu, motyvuodami tuo, kad nėra taip, jog ginčijama iniciatyva nepatenka į Komisijos įgaliojimus teikti siūlymą dėl Sąjungos teisės akto priėmimo siekiant įgyvendinti Sutartis. Atsižvelgiant į šio sprendimo 38 punkte išdėstytas išvadas laikytina, kad šį pagrindą papildo įvairūs kaltinimai, susiję, pirma, su netinkamu SESV 4 straipsnio 2 dalies c punkto, SESV 174 straipsnio ir Reglamento Nr. 1059/2003 3 straipsnio 5 dalies, siejamos su to paties reglamento 10 konstatuojamąja dalimi, aiškinimu, antra, su netinkamu SESV 167 straipsnio aiškinimu, trečia, su netinkamu SESV 19 straipsnio 1 dalies aiškinimu, ketvirta, su klaidingu rėmimusi Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nenurodyta informacija ir, penkta, su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir gero administravimo principo pažeidimu.

40 Šioje byloje nagrinėjimą reikia pradėti nuo kaltinimo, susijusio su klaidingu rėmimusi Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nenurodyta informacija.

Dėl kaltinimo, susijusio su klaidingu rėmimusi Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nenurodyta informacija

41 Ieškovai, palaikomi Vengrijos, daro išvadą, kad Komisija padarė klaidą, kai ginčijamame sprendime atsižvelgė į papildomą informaciją (kaip nurodyta šio sprendimo 4 punkte).

42 Komisija, palaikoma Rumunijos ir Slovakijos Respublikos, prašo atmesti šį kaltinimą.

43 Nagrinėjant šį kaltinimą reikia išsiaiškinti, kokia informacija Komisijai leidžiama remtis sprendžiant, ar buvo įvykdytos Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytos Europos piliečių iniciatyvos užregistravimo sąlygos.

44 Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnyje, be kita ko, nustatyta:

„1. Prieš pradėdami iš pasirašiusiųjų rinkti pritarimo pasiūlytai iniciatyvai pareiškimus, organizatoriai turi ją užregistruoti Komisijoje ir pateikti II priede nurodytą informaciją, visų pirma apie pasiūlytos piliečių iniciatyvos objektą [dalyką ir tikslus].

<…>

2. Per du mėnesius nuo II priede nurodytos informacijos gavimo dienos Komisija registruoja pasiūlytą piliečių iniciatyvą, suteikdama jai unikalų numerį ir išsiunčia patvirtinimą organizatoriams, jei laikomasi šių sąlygų:

<…>

b) nėra taip, kad pasiūlyta piliečių iniciatyva akivaizdžiai nepatektų į Komisijos įgaliojimus pateikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto siekiant įgyvendinti Sutartis;

<…>

3. Komisija atsisako registruoti iniciatyvą, jei neįvykdytos 2 dalyje nurodytos sąlygos.

<…>“

45 Šiuo klausimu Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnyje daroma tiesioginė nuoroda į to paties reglamento II priedą, todėl šį priedą reikia laikyti taip pat teisiškai privalomu, kaip ir patį reglamentą (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 1996 m. balandžio 24 d. Sprendimo *Industrias Pesqueras Campos ir kt. / Komisija*, T-551/93 ir T-231/94–T-234/94, Rink., EU:T:1996:54, 84 punktą).

46 Reglamento Nr. 211/2011 II priede „Informacija, kurią reikia pateikti registruojant pasiūlytą piliečių iniciatyvą“ nustatyta:

„Piliečių iniciatyvą registruojant Komisijos internetiniame registre, pateikiama tokia informacija:

1. pasiūlytos piliečių iniciatyvos pavadinimas (ne daugiau kaip 100 ženklų);

2. iniciatyvos dalykas (ne daugiau kaip 200 ženklų);

3. pasiūlytos piliečių iniciatyvos, dėl kurios Komisija raginama imtis veiksmų, tikslus [tikslų] aprašas (ne daugiau kaip 500 ženklų);

4. Sutarčių nuostatos, kurias organizatoriai laiko svarbiomis pasiūlytai iniciatyvai;

<…>

Daugiau informacijos apie pasiūlytos piliečių iniciatyvos objektą [dalyką], tikslus ir priežastis pasiūlytos piliečių iniciatyvos organizatoriai gali pateikti priede. Jei nori, jie taip pat gali pateikti teisės akto projektą.“

47 Iš Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio ir II priedo matyti, kad Komisija nagrinėja organizatorių pateiktą informaciją, siekdama įvertinti, ar pasiūlyta piliečių iniciatyva tenkina užregistravimo sąlygas, viena iš kurių nustatyta šio reglamento 4 straipsnio 2 dalies b punkte.

48 Priešingai, nei teigia ieškovai, Reglamento Nr. 211/2011 „II priede nurodyta informacija“ (nuoroda į šią informaciją pateikiama šio reglamento 4 straipsnyje) nėra tik minimali informacija, kurią, kaip numatyta šiame priede, būtina pateikti registruojant registre.

49 Iš tikrųjų iniciatyvos organizatoriams Reglamento Nr. 211/2011 II priede suteikiama teisė pateikti papildomą informaciją ir netgi Sąjungos teisės akto projektą reiškia, kad Komisija privalo tokią informaciją, kaip ir bet kurią kitą pagal minėtą priedą pateiktą informaciją, nagrinėti vadovaudamasi gero administravimo principu, neatsiejamu nuo kompetentingos institucijos pareigos rūpestingai ir nešališkai išnagrinėti visas bylai svarbias aplinkybes (žr. 2012 m. kovo 29 d. Sprendimo *Komisija / Estija*, C-505/09 P, Rink., EU:C:2012:179, 95 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2009 m. rugsėjo 23 d. Sprendimo *Estija / Komisija*, T-263/07, Rink., EU:T:2009:351, 99 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

50 Todėl neatsižvelgiant net į tai, ar reikalaujama informacija, kuri buvo pateikta registruojant registre, buvo pakankama, darytina išvada, kad siekdama įvertinti, ar ginčijama iniciatyva atitiko Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytas užregistravimo sąlygas, Komisija privalėjo išnagrinėti papildomą informaciją.

51 Šios išvados negali paneigti ieškovų argumentai, iš esmės susiję su tuo, kad ginčijamame sprendime Komisija neprivalėjo atsižvelgti į papildomą informaciją, nes joje tik kaip pavyzdžiai buvo nurodyti teisės aktų pasiūlymai, kuriuos prireikus Komisija galėtų teikti, nors nė vienas iš jų neatitiko siūlomo teisės akto.

52 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad remdamasi papildoma informacija Komisija ginčijamame sprendime nusprendė, jog pateikdami ginčijamą iniciatyvą ieškovai Komisijos prašė teikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto, skirto užtikrinti „regionų lygiateisiškumui ir regionų kultūrų išsaugojimui“, nes, pasak ieškovų, ypač svarbu užtikrinti, kad, pirma, valstybės narės laikytųsi savo tarptautinių įsipareigojimų tautinėms mažumoms ir, antra, „Sąjungos sanglaudos politikos srityje būtų skiriamas ypatingas dėmesys [tautinių mažumų gyvenamiems] regionams“, todėl reikia vadovautis tautinės mažumos gyvenamo regiono sąvokos apibrėžtimi, atsižvelgiant į ginčijamoje iniciatyvoje nurodytuose tarptautinės teisės dokumentuose pasirinktus kriterijus bei į atitinkamų bendruomenių pareikštą norą, ir tokius regionus įvardyti.

53 Ieškovai negali teigti, kad būtent priemonės, nurodytos ginčijamame sprendime, buvo pateiktos papildomoje informacijoje tik kaip priemonių pasiūlymų, kuriuos galėtų teikti Komisija, pavyzdžiai. Pirmiausia savo papildomoje informacijoje jie konkrečiai nurodė, kad „teisės aktuose turėtų būti <…> nustatyta, jog valstybės narės privalo nedelsdamos įgyvendinti savo tarptautinius įsipareigojimus tautinėms mažumoms“. Toliau dar kartą pakartodami prašymą, jau pateiktą kartu su reikalaujama informacija, ieškovai nurodė, jog tam, kad būtų pasiekti ginčijamos iniciatyvos tikslai, „[tautinių

mažumų gyvenamiems regionams] turi būti suteiktos lygios galimybės pasinaudoti struktūrinių fondų ir kitų Sąjungos fondų lėšomis, [Sanglaudos politikos] ištekliais bei programomis [ir] užtikrinta, jog bus išlaikytos jų ypatybės bei tinkama ekonominė plėtra“. Galiausiai darydami aiškią nuorodą į „sąvoką [„tautinių mažumų gyvenami regionai“], kurią reikia apibrėžti Sąjungos teisės akte“, jie nurodo, kad „Komisijos paruoštame Sąjungos teisės akte reikia ne tik pateikti sąvokos „tautinių mažumų gyvenami regionai“ apibrėžtį, bet taip pat į šio akto priedą įtraukti jų pavadinimus, atsižvelgiant į [papildomoje informacijoje] išvardytuose tarptautinės teisės dokumentuose pasirinktus kriterijus ir atitinkamų bendruomenių norus“. Iš šių papildomos informacijos teksto ištraukų matyti, kad siūlomos priemonės, į kurias Komisija atsižvelgė priimdama ginčijamą sprendimą, minėtoje informacijoje buvo aiškiai ieškovų nurodytos kaip priemonės, kurias būtina įtraukti į siūlomą teisės aktą.

54 Taigi, ginčijamame sprendime Komisija pagrįstai atsižvelgė į šias priemones tam, kad patikrintų, ar ginčijama iniciatyva atitinka Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytas užregistravimo sąlygas.

55 Be to, šio sprendimo 50 punkte padarytos išvados negali paneigti šalių argumentai, susiję su klausimu, ar nagrinėjamu atveju ieškovams buvo naudinga tai, kad ginčijamame sprendime buvo atsižvelgta į papildomą informaciją.

56 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad siūlomos piliečių iniciatyvos organizatoriai privalo kiekvienu konkrečiu atveju įvertinti, ar jiems naudinga pasinaudoti Reglamento Nr. 211/2011 II priede suteikta teise pateikti papildomą informaciją apie siūlomos iniciatyvos dalyką, tikslus ir priežastis, atsižvelgiant į atitinkamai Komisijai tenkančią pareigą juos išnagrinėti siekiant visų pirma įvertinti, ar siūlomą piliečių iniciatyvą reikia užregistruoti. Vis dėlto po to, kai pasiūlytos piliečių iniciatyvos organizatoriai nusprendė pasinaudoti šia teise ir pateikė tokią papildomą informaciją, Komisija privalo į ją atsižvelgti ir neturi, taip pat neprivalo aiškintis, ar atsižvelgimas į minėtą informaciją yra naudingas organizatoriams.

57 Nagrinėjamu atveju ieškovai Komisijai pateikė papildomą informaciją, todėl ji privalėjo ją išnagrinėti, neatsižvelgdama į tai, ar tai galėjo būti naudinga ieškovams.

58 Kadangi ieškovų argumentai yra visiškai paneigti, reikia atmesti kaltinimą dėl klaidingo atsižvelgimo į Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nenurodytą informaciją.

Pirminės pastabos dėl kitų ieškovų pateiktų kaltinimų

59 Kadangi visi kiti ieškovų pateikti kaltinimai iš esmės siejami su Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkto pažeidimu (šio sprendimo 39 punktas), reikia priminti, jog pagal ESS 5 straipsnį Sąjungos kompetencijos ribų nustatymas grindžiamas suteikimo principu, kad pagal ESS 13 straipsnio 2 dalį kiekviena institucija veikia neviršydama Sutartyse jai suteiktų įgaliojimų ir kad būtent todėl Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte numatyta sąlyga, pagal kurią neturi būti taip, kad pasiūlyta piliečių iniciatyva akivaizdžiai nepatenka į Komisijos įgaliojimus teikti siūlymą dėl Sąjungos teisės akto priėmimo siekiant įgyvendinti Sutartis.

60 Kaip matyti iš Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkto, Komisija privalo atlikti pirmąjį turimos informacijos nagrinėjimą tam, kad įvertintų, ar nėra taip, kad siūloma piliečių iniciatyva akivaizdžiai nepatenka į jos įgaliojimus, nes užregistravus pasiūlymą nagrinėjama išsamiau. Reglamento Nr. 211/2011 10 straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta, kad Komisija, gavusi piliečių iniciatyvą, per tris mėnesius paskelbia pranešimą, kuriame pateikia savo teisines ir politines išvadas dėl piliečių iniciatyvos, nurodo, kokių veiksmų prireikus ketina imtis ir dėl kokių priežasčių tokių veiksmų imsis arba nesiims.

61 Nagrinėjamu atveju siekiant nustatyti, ar Komisija tinkamai taikė Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nurodytą sąlygą, reikia išnagrinėti, ar, atsižvelgdama į pasiūlytą piliečių iniciatyvą ir atlikusi pirmąjį turimos informacijos nagrinėjimą, Komisija akivaizdžiai negalėjo pateikti pasiūlymo dėl Sąjungos akto, grindžiamo Sutarčių straipsniais, būtent tais, kuriuos ieškovai nurodo ginčijamoje iniciatyvoje, priėmimo.

Dėl kaltinimų, susijusių su netinkamu SESV 4 straipsnio 2 dalies c punkto ir SESV 174 straipsnio bei Reglamento Nr. 1059/2003 3 straipsnio 5 dalies, siejamos su to paties reglamento 10 konstatuojamąja dalimi, aiškinimu

62 Ieškovai, palaikomi Vengrijos, teigia, kad Komisija ginčijamame sprendime padarė aiškinimo klaidą, kai atsisakė pripažinti, jog SESV 4 straipsnio 2 dalies c punktas, SESV 174 straipsnis bei Reglamento Nr. 1059/2003 3 straipsnio 5 dalis, siejama su to paties reglamento 10 konstatuojamąja dalimi, galėjo būti teisinis pagrindas, kuriuo remdamasi ji galėjo teikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto, kuriuo siekiama ginčijamos iniciatyvos tikslų.

63 Komisija, palaikoma Rumunijos ir Slovakijos Respublikos, prašo atmesti šiuos kaltinimus.

64 Apibrėžusi siūlomo teisės akto turinį, kaip nurodyta šio sprendimo 52 punkte, Komisija ginčijamame sprendime pažymėjo:

„Remiantis prašymu, [tam tikros priemonė] yra būtinos tam, kad Sąjungos sanglaudos politikos srityje ypatingas dėmesys būtų skiriamas [tautinių mažumų gyvenamiems] regionams. Vis dėlto bet kokia pagal SESV 177 ir 178 straipsnius priimta priemonė, reguliuojanti [Sąjungos] sanglaudos politiką, apsiriboja tik tuo, ko reikia siekiant stiprinti ekonominę, socialinę ir teritorinę sanglaudą, kaip numatyta SESV 174 straipsnyje. Sąlygų tautinėms mažumoms sudarymas negali būti suprantamas kaip padedantis mažinti „įvairių regionų plėtros lygio skirtumus“ ir nepalankiausias sąlygas turinčių regionų atsilikimą, kaip nustatyta SESV 174 straipsnio antroje pastraipoje. Šiuo klausimu SESV 174 straipsnio trečioje pastraipoje išvardytų trūkumų, dėl kurių tam tikriems regionams turi būti skiriamas „ypatingas dėmesys“, sąrašas yra baigtinis. Vadinasi, SESV 174, 176, 177 ir 178 straipsniai negali būti laikomi teisiniu pagrindu siūlomam <...> teisės aktui priimti.“

65 Be to, Komisija, nurodžiusi, kad išnagrinėjo ne tik ginčijamoje iniciatyvoje minimas Sutarčių nuostatas, bet taip pat „visus kitus galimus teisinius pagrindus“, padarė tokią išvadą:

„Sutartyse nėra teisinio pagrindo, leidžiančio teikti pasiūlymą dėl teisės akto, kurio turinys būtų toks, kokį numato ginčijamos iniciatyvos organizatoriai.“

66 Visų pirma reikia priminti, kad Sąjungos teisės akto teisinio pagrindo pasirinkimas turi būti pagrįstas objektyviomis aplinkybėmis, kurioms galima taikyti teisminę kontrolę ir prie kurių pirmiausia priskirtinas akto tikslas ir turinys (žr. 2014 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, C-377/12, Rink., EU:C:2014:1903, 34 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2014 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Jungtinė Karalystė / Taryba*, C-81/13, Rink., EU:C:2014:2449, 35 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

67 Pateikiant šiuos kaltinimus keliamas klausimas, ar, atsižvelgiant pirmiausia į siūlomo teisės akto tikslą ir turinį, jį galima priimti remiantis ginčijamoje iniciatyvoje ieškovų nurodytomis nuostatomis, susijusiomis su Sąjungos sanglaudos politika.

68 Be kitų Sąjungos siekiamų tikslų, ESS 3 straipsnyje taip pat minimas siekis skatinti ekonominę, socialinę ir teritorinę sanglaudą. Ši sanglauda yra viena iš SESV 4 straipsnio 2 dalyje išvardytų Sąjungos ir valstybių narių pasidalijamosios kompetencijos sričių. Kaip pagrįstai pažymi Komisija, teisinis pagrindas, kuriuo remiantis būtų galima priimti Sąjungos teisės aktus, leidžiančius konsoliduoti

ir toliau plėtoti Sąjungos veiksmus ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos srityje, visų pirma panaudojant struktūrinius fondus, randamas visose SESV trečiosios dalies XVIII antraštinės dalies nuostatose, t. y. SESV 174—178 straipsniuose. Tai irgi matyti iš prie ESS ir SESV pridėto Protokolo (Nr. 28) dėl ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos.

69 Iš bendros SESV 174—178 straipsnių analizės matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjui suteikiama kompetencija imtis priemonių, kuriomis siekiama skatinti visos Sąjungos darnią plėtrą, ypač sumažinti įvairių regionų plėtros lygio skirtumus ir nepalankiausias sąlygas turinčių regionų atsilikimą, šiuo atžvilgiu ypatingą dėmesį skiriant kaimo vietovėms, pramonės pereinamojo laikotarpio paveiktoms vietovėms ir didelių bei nuolatinių gamtinių arba demografinių trūkumų turintiems regionams, pvz., labiausiai į šiaurę nutolusiems regionams, kuriuose ypač mažas gyventojų tankis, ir salų, pasienio bei kalnuotiems regionams.

70 Vadovaujantis ESS 4 straipsnio 2 dalimi, kurioje, be kita ko, nustatyta, kad Sąjunga gerbia nacionalinį valstybių narių savitumą, neatsiejamą nuo pagrindinių politinių bei konstitucinių jų struktūrų, įskaitant regioninę ir vietos savivaldą, sąvoka „regionas“, kaip ji suprantama pagal SESV 174—178 straipsnius, turi būti apibrėžta atsižvelgiant į esamą politinę, administracinę ir institucinę padėtį. Tačiau tarp įvairiose valstybėse narėse egzistuojančių administracinių vienetų yra didelių skirtumų – tiek demografiniu ir geografiniu požiūriais, tiek dėl jų kompetencijos. Todėl Sąjungos teisės aktų sanglaudos politikos srityje priėmimas reiškia, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas turi palyginamuosius duomenis apie kiekvieno iš šių administracinių vienetų plėtros lygį. Taigi, kaip matyti iš Reglamento Nr. 1059/2003 9 konstatuojamosios dalies, šiame reglamente buvo nustatytas NUTS klasifikatorius, pagal kurį, remiantis sąvokomis „teritoriniai vienetai“ arba „regionai, įtraukti į NUTS“, kurių vieta hierarchinėje struktūroje priklauso nuo jų dydžio pagal gyventojų skaičių, galima palyginti statistinę informaciją apie įvairių valstybėse narėse egzistuojančių administracinių vienetų plėtros lygį ir kuriuo vadovaujamasi įgyvendinant Sąjungos sanglaudos politiką.

71 Šiuo aspektu faktinių bylos aplinkybių susiklostymo metu galiojusios Reglamento Nr. 1059/2003, nustatančio teritorinių statistinių vienetų klasifikavimo kriterijus, redakcijos 3 straipsnyje numatyta:

„1. Esami valstybių narių administraciniai vienetai sudaro pirmą kriterijų, skirtą teritorinių vienetų sąvoko[ms] apibrėž[ti].

Taigi „administracinis vienetas“ yra geografinė teritorija su administracine valdžia, kuri turi galią priimti tos srities administracinius ar veiklos sprendimus pagal valstybės narės teisinę ir institucinę struktūrą.

2. Siekiant nustatyti, kuriam NUTS lygiui turi būti priskirta atitinkama valstybės narės administracinių vienetų klasė, atsižvelgiama į valstybės narės administracinių vienetų klasės vidutinį gyventojų skaičių, remiantis šiais gyventojų skaičiaus ribiniais dydžiais:

<…>

Jeigu visos valstybės narės gyventojų skaičius yra mažesnis, nei tam tikro NUTS lygio minimalus dydis, visa valstybė narė yra priskiriama vienam to NUTS lygio teritoriniam vienetui.

3. Šiame reglamente teritorinio vieneto gyventojais laikomi tie asmenys, kurie šioje teritorijoje turi savo įprastą gyvenamąją vietą.

4. NUTS klasifikatoriuje naudojami esami administraciniai vienetai yra pateikti II priede. Priemonės, skirtos neesminėms šio reglamento nuostatoms iš dalies pakeisti ir suderinti su II priedu, tvirtinamos laikantis 7 straipsnio 2 dalyje nustatytos reguliavimo procedūros su tikrinimu.

5. Jei pagal 2 straipsnio dalyje išvardytus kriterijus valstybėje narėje nėra administracinių vienetų, atitinkančių tam tikrą NUTS lygį, šis NUTS lygis yra sukuriamas agreguojant šalia esančius mažesnius administracinius vienetus [atitinkamą šalia esančių mažesnių administracinių vienetų skaičių]. Atliekant tokį agregavimą, atsižvelgiama į tokius svarbius kriterijus kaip geografinės, socialinės [ir] ekonominės, istorinės, kultūrinės ar aplinkos sąlygos.

Šie agreguoti vienetai toliau yra vadinami „neadministraciniais vienetais“. Valstybės narės neadministracinių vienetų dydis turi atitikti 2 [šio] straipsnio dalyje nustatytas gyventojų skaičiaus ribas tam tikrame NUTS lygyje.

Tačiau dėl tam tikrų geografinių, socialinių ekonominių, kultūrinių ar aplinkosauginių priežasčių gali būti nukrypstama nuo šių kai kuriems neadministraciniams vienetams, ypač saloms ir atokiausiems regionams, nustatytų ribų. Priemonės, skirtos iš dalies pakeisti šio reglamento neesmin[ėms] nuostat[oms], jį papildant, patvirtinamos pagal 7 straipsnio 2 dalyje nurodytą reguliavimo procedūrą su tikrinimu.“

72 Kaip matyti iš šio sprendimo 68–71 punktuose išdėstytų teisinių aplinkybių, ginčijamame sprendime Komisija pagrįstai nusprendė, kad „SESV 174, 176, 177 ir 178 straipsniai negali būti laikomi teisiniu pagrindu siūlomam teisės aktui <...> priimti“.

73 Iš tikrųjų iš ginčijamos iniciatyvos, aprašytos šio sprendimo 3 ir 5–8 punktuose, matyti, kad siūlomame teisės akte turėjo būti sudaryta galimybė tautinių mažumų gyvenamus regionus įtraukti į sąvoką „regionas“, kaip ji suprantama pagal SESV 174–178 straipsnius, o vykdant Sąjungos sanglaudos politiką jiems skirti ypatingą dėmesį tam, kad būtų išsaugotos jiems būdingos specifinės etninės, kultūrinės, religinės arba kalbinės ypatybės. Siūlomame akte visų pirma valstybėms narėms turėjo būti nurodyta laikytis įsipareigojimų tautinėms mažumoms, įskaitant tada, kai jos įgyvendina Sąjungos sanglaudos politiką, apibrėžti pačią sąvoką „tautinės mažumos gyvenamas regionas“, ją įtraukiant į sąvoką „regionas“, kaip šis suprantamas pagal SESV 174–178 straipsnius, ir nustatyti tautinių mažumų gyvenamų regionų, kuriems gali būti skiriamas ypatingas dėmesys vykdant Sąjungos sanglaudos politiką, pavadinimų sąrašą siekiant išsaugoti jiems būdingas specifines ypatybes.

74 Be to, iš ginčijamos iniciatyvos matyti, kad tautinių mažumų gyvenami regionai turėtų būti apibrėžiami pagal savarankiškus kriterijus, vadinasi, neatsižvelgiant į valstybėse narėse egzistuojančius administracinius vienetus. Iš tikrųjų ginčijamoje iniciatyvoje nurodoma, kad „visi pagrindiniai sąvoką [„tautinių mažumų gyvenami regionai“] sudarantys elementai, kurie turi būti nustatyti Sąjungos teisės akte, jau yra įtvirtinti daugybėje tarptautinės teisės dokumentų, kuriuos patvirtino daug valstybių narių“, ir šiuo klausimu daroma nuoroda į „regionus, kurių tautinės, etninės, kultūrinės, religinės, kalbinės ypatybės skiriasi nuo aplinkiniams regionams būdingų ypatybių“. Pagal ginčijamą iniciatyvą į taip apibrėžtus regionus įtraukiamos ir „administracinių įgaliojimų neturinčios geografinės teritorijos“. Todėl ginčijamoje iniciatyvoje teigiama, kad, siekiant sukurti NUTS atitinkančius regionus, reikia atsižvelgti į kalbines, etnines ir kultūrines ribas bei į vietos bendruomenių, sudarančių didžiąją dalį regiono gyventojų, norą, pareikštą anksčiau surengtame referendume, o dėl „[siūlomame teisės akte suteikiamos] garantijos, vadovaujantis <…> [Europos Parlamento rezoliucija dėl mažumų apsaugos ir kovos su diskriminacija politikos išsiplėtusioje Europoje], ir atitinkamų bendruomenių noro galėtų būti sukurtos regioninės savivaldos institucijos, turinčios pakankamus įgaliojimus, reikalingus siekiant išsaugoti tautines, kalbines ir kultūrines ypatybes ir [tautinių mažumų gyvenamų regionų] identitetą“. Iš ginčijamos iniciatyvos taip pat matyti, kad remiantis siūlomu teisės aktu turėtų būti persvarstyta sąvoka „regionas“, kaip ji suprantama pagal SESV 174–178 straipsnius, tautinių mažumų gyvenamiems regionams suteikiant tikrą statusą, nepaisant to, kokia politinė, administracinė ir institucinė padėtis susiklostė atitinkamose valstybėse narėse.

75 Taigi, kaip nurodyta šio sprendimo 70 punkte, pagal ESS 4 straipsnio 2 dalį Sąjunga, vykdydama sanglaudos politiką, privalo atsižvelgti į valstybėse narėse susiklosčiusią politinę, administracinę ir institucinę padėtį. Taigi, vien siekiant užtikrinti regioninių statistinių duomenų palyginamumą

Reglamento Nr. 1059/2003 3 straipsnio 5 dalyje numatyta, kad reikia atsižvelgti į šiuos svarbius kriterijus: geografines, socialines ir ekonomines, istorines, kultūrines ar aplinkos sąlygas, tačiau tik tam, kad atitinkamose valstybėse narėse egzistuojantys administraciniai vienetai būtų agreguoti į neadministracinį vienetą, kuris būtų pakankamai didelis pagal gyventojų skaičių, ir kad būtų užtikrintas statistinių duomenų, susijusių su šių įvairių administracinių vienetų plėtros lygiu, palyginamumas. Be to, nors šioje nuostatoje numatyta, kad, atsižvelgiant į tam tikras jų geografines, socialines ir ekonomines, istorines, kultūrines ar aplinkos sąlygas, galima nukrypti nuo nustatyto ribinio gyventojų skaičiaus, vis dėlto tai galima tik tiek, kiek tai susiję su pačiais neadministraciniais vienetais, atitinkančiais konkrečiose valstybėse narėse egzistuojančių administracinių vienetų agregavimą, siekiant tik statistikos tikslų ir taip, kad dėl to kokiu nors būdu nebūtų pakeista tos valstybės narės politinė, administracinė ir institucinė struktūra.

76 Vadinasi, Sąjungos įstatymų leidėjas negali, nepažeisdamas ESS 4 straipsnio 2 dalies, priimti teisės akto, kuriuo, kaip ir siūlomu teisės aktu, pagal savarankiškus kriterijus, o ne atsižvelgiant į atitinkamose valstybėse narėse egzistuojančią politinę, administracinę ir institucinę padėtį, būtų nustatyti tautinių mažumų gyvenami regionai, kuriems gali būti skiriamas ypatingas dėmesys vykdant Sąjungos sanglaudos politiką.

77 Bet kuriuo atveju net darant prielaidą, kad tautinių mažumų gyvenami regionai gali atitikti atitinkamose valstybėse narėse egzistuojančius administracinius vienetus arba tokių vienetų junginius, reikia atkreipti dėmesį į tai, kad tokiems regionams būdingų specifinių etninių, kultūrinių, religinių arba kalbinių ypatybių išsaugojimas nėra laikomas tikslu, galinčiu pateisinti Sąjungos teisės akto priėmimą remiantis SESV 174, 176, 177 ir 178 straipsniais.

78 Iš tikrųjų šiais straipsniais Sąjungos teisės aktų leidėjui suteikiami įgaliojimai imtis priemonių, siekiant skatinti visos Sąjungos darnią plėtrą, ypač sumažinti įvairių regionų plėtros lygio skirtumus ir nepalankiausias sąlygas turinčių regionų atsilikimą, šiuo atžvilgiu ypatingą dėmesį skiriant kaimo vietovėms, pramonės pereinamojo laikotarpio paveiktoms vietovėms ir didelių bei nuolatinių gamtinių arba demografinių trūkumų turintiems regionams, pvz., labiausiai į šiaurę nutolusiems regionams, kuriuose ypač mažas gyventojų tankis, ir salų, pasienio bei kalnuotiems regionams.

79 Ieškovai iš esmės tvirtina, kad, pirma, Europos integracija, ypač Sąjungos sanglaudos politikos įgyvendinimas, šiuo metu neprisideda prie darnios visos Sąjungos plėtros, nes kyla grėsmė tautinių mažumų gyvenamiems regionams būdingoms specifinėms ypatybėms, kurios dėl to pradeda „nykti“, ir, antra, tautinių mažumų gyvenami regionai turi didelių ir nuolatinių demografinių trūkumų, susijusių su tuo, kad nacionaliniu mastu jų gyventojai priklauso mažumai, o tai daro įtaką jų ekonominei plėtrai, palyginti su gretimais regionais.

80 Vis dėlto, kaip pagrįstai pažymi Komisija, ieškovų argumentai grindžiami teiginiais, kurie yra visiškai nepagrįsti ir *a fortiori* neįrodyti.

81 Pirma, ieškovai neįrodė to, kad kai Sąjunga arba valstybės narės įgyvendina Sąjungos sanglaudos politiką, kyla grėsmė tautinių mažumų gyvenamiems regionams būdingoms specifinėms ypatybėms.

82 Pagal ESS 2 straipsnį Sąjunga yra grindžiama pagarba žmogaus teisėms, įskaitant mažumoms priklausančių asmenų teises. Be to, pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 21 straipsnio 1 dalį draudžiama bet kokia diskriminacija, ypač dėl priklausymo tautinei mažumai. Taigi ESS 6 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Sąjunga pripažįsta Pagrindinių teisių chartijoje išdėstytas teises, laisves ir principus ir kad ši Chartija turi tokią pačią teisinę galią kaip ir Sutartys, o jos 51 straipsnio 1 dalyje patikslinama, kad jos nuostatos skirtos Sąjungos institucijoms, įstaigoms ir organams, tinkamai atsižvelgiant į subsidiarumo principą, ir valstybėms narėms tais atvejais, kai šios įgyvendina Sąjungos teisę. Vadinasi, ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos srityje naudodamosi pasidalijamąja kompetencija Sąjunga ir valstybės narės neturi diskriminuoti asmenų ir gyventojų dėl jų priklausymo tautinei mažumai.

83 Apskritai reikia pažymėti, kad ginčijama iniciatyva siekiama ne kovoti su diskriminacija, kurią patiria tautinių mažumų gyvenamuose regionuose esantys asmenys arba gyventojai dėl jų priklausymo tokiai tautinei mažumai, bet užkirsti kelią tautinių mažumų gyvenamų regionų, palyginti su gretimais regionais, ekonominės plėtros atotrūkiui arba atsilikimui dėl trūkumų, kuriuos pirmiausia sudaro jiems būdingos specifinės etninės, kultūrinės ir religinės ypatybės. Be to, ieškinio 5 punkte ieškovai patys pripažino, kad ginčijamos iniciatyvos „dalykas“ nėra „diskriminacijos prevencija“, nors ir neatmetė galimybės, kad tai galėtų būti siūlomo teisės akto „padarinys“.

84 Priešingai, nei teigia ieškovai, nei ESS 2 straipsnis, nei Pagrindinių teisių chartijos 21 straipsnio 1 dalis, nei jokia kita Sąjungos teisės nuostata, skirta kovoti su diskriminacija, ypač su nuostatomis, grindžiamomis priklausymu tautinei mažumai, negali leisti Komisijai pateikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto, kurio dalykas ir turinys atitiktų siūlomo teisės akto dalyką ir turinį.

85 Antra, ieškovai neįrodė, kad tautinių mažumų gyvenamiems regionams būdingos specifinės etninės, kultūrinės, religinės ir kalbinės ypatybės galėtų būti laikomos dideliais ir nuolatiniais demografiniais trūkumais, kaip tai suprantama pagal SESV 174 straipsnio trečią pastraipą.

86 Šiuo klausimu, nors SESV 174 straipsnio trečioje pastraipoje pažymima, kad labai retai apgyvendinti toliausiai į šiaurę esantys regionai bei salų, pasienio ir kalnuoti regionai turi didelių ir nuolatinių gamtinių arba demografinių trūkumų, atsirandančių dėl tų salų nuošalumo, tarpvalstybinio pobūdžio, reljefo, izoliuotumo, mažo arba labai mažo gyventojų skaičiaus, vis dėlto neminimi regionai, kurių etninės, kultūrinės, religinės ir kalbinės savybės skiriasi nuo gretimų regionų. 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1303/2013, kuriuo nustatomos Europos regioninės plėtros fondui, Europos socialiniam fondui, Sanglaudos fondui, Europos žemės ūkio fondui kaimo plėtrai ir Europos jūros reikalų ir žuvininkystės fondui bendros nuostatos ir Europos regioninės plėtros fondui, Europos socialiniam fondui, Sanglaudos fondui ir Europos jūros reikalų ir žuvininkystės fondui taikytinos bendrosios nuostatos ir panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1083/2006 (OL L 347, p. 320), 121 straipsnio 4 dalyje, kurią nurodo ieškovai, nė kiek neišplečiama SESV 174 straipsnio taikymo sritis, nes šioje dalyje kalbama tik apie salų vietoves, kalnuotas vietoves, mažą arba labai mažą gyventojų skaičių turinčias vietoves ir atokiausius regionus. Remiantis minėto 121 straipsnio 4 dalimi, taip pat negalima teigti, kad sąvoka „didelis ir nuolatinis demografinis trūkumas“, kaip ji suprantama pagal SESV 174 straipsnio trečią pastraipą, gali apimti tautinių mažumų gyvenamiems regionams būdingas specifines etnines, kultūrines, religines arba kalbines ypatybes.

87 Net jeigu tokias ypatybes būtų galima nagrinėti kaip atitinkamų regionų konkrečius demografinius duomenis, tai nereiškia, kad apskritai jas reikia laikyti trūkumu, kliudančiu minėtų regionų ekonominei plėtrai, palyginti su gretimais regionais. Žinoma, kaip pažymi ieškovai, tarp tokių regionų ir gretimų regionų esantys skirtumai, visų pirma kalbiniai, gali lemti tam tikras papildomas išlaidas vykdant sandorius arba tam tikrus sunkumus, susijusius su įdarbinimu. Tačiau, kaip pagrįstai pažymi Komisija, tokių regionų ypatybės tai pat gali suteikti tam tikrą konkurencinį pranašumą, pvz., dėl tam tikro patrauklumo turistams arba daugiakalbystės.

88 Kalbant apie tokius Sąjungos teisės aktus, koks yra, pvz., 2003 m. liepos 24 d. Komisijos komunikatas Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui bei Regionų komitetui „Skatinti kalbų mokymąsi ir kalbų įvairovę: veiksmų planas 2004–2006 m.“ (COM (2003) 449 *final*), kuriais skatinamos regioninės ir mažumų kalbos, pažymėtina, kad juose nedaroma išvada, jog tokios kalbos yra trūkumas, kliudantis ekonominei regionų, kuriuose šiomis kalbomis kalbama, plėtrai; kaip tik remiamasi tuo, kad šios kalbos prisideda prie Sąjungos kalbų įvairovės ir daugiakalbystės, kuri laikoma privalumu.

89 Kadangi ieškovai nepateikė jokio įrodymo, nėra pagrindo manyti, jog tautinių mažumų gyvenamų regionų etninės, kultūrinės, religinės arba kalbinės ypatybės apskritai trukdo jų ekonominei plėtrai, palyginti su gretimais regionais, todėl šias ypatybes galima laikyti „dideliu ir nuolatiniu demografiniu trūkumu“, kaip tai suprantama pagal SESV 174 straipsnio trečią pastraipą.

90 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia visiškai atmesti kaltinimus, susijusius su klaidingu SESV 4 straipsnio 2 dalies c punkto ir SESV 174 straipsnio bei Reglamento Nr. 1059/2003 3 straipsnio 5 dalies, siejamos su to paties reglamento 10 konstatuojamąja dalimi, aiškinimu.

Dėl pagrindo, susijusio su klaidingu SESV 167 straipsnio aiškinimu

91 Ieškovų, palaikomų Vengrijos, teigimu, ginčijamame sprendime Komisija padarė aiškinimo klaidą, nes nusprendė, kad ginčijama iniciatyva akivaizdžiai nepateko į jos įgaliojimus teikti pasiūlymą dėl Sąjungos teisės akto siekiant įgyvendinti SESV 167 straipsnyje nurodytą kultūros politiką.

92 Komisija, palaikoma Rumunijos ir Slovakijos Respublikos, prašo atmesti šį kaltinimą.

93 Apibrėžusi siūlomo teisės akto turinį, kaip nurodyta šio sprendimo 52 punkte, Komisija ginčijamame sprendime pažymėjo:

„SESV <…> 167 <…> straipsnis taip pat negali būti laikomas teisiniu <…> pagrindu <…> siūlomiems teisės aktams priimti, nes [šiais teisės aktais] nebūtų prisidėta prie kurio nors vieno iš šioje nuostatoje nurodytų politikos krypčių siekiamų tikslų įgyvendinimo <…>“

94 Nagrinėjant šį kaltinimą kyla klausimas, ar, visų pirma atsižvelgiant į siūlomo teisės akto tikslą ir turinį, juo būtų prisidedama prie vieno iš SESV 167 straipsnyje nustatytos Sąjungos kultūros politikos siekiamų tikslų įgyvendinimo.

95 Šiuo klausimu svarbu priminti, kad pagal Pagrindinių teisių chartijos 22 straipsnį ir ESS 3 straipsnio 3 dalies ketvirtą pastraipą Sąjunga gerbia turtingą savo kultūros ir kalbų įvairovę ir užtikrina, kad Europos kultūros paveldas būtų saugomas ir turtinamas.

96 Pagal SESV 6 straipsnio c punktą kultūra priskiriama prie sričių, kuriose Sąjunga turi kompetenciją imtis veiksmų siekiant paremti, koordinuoti ar papildyti valstybių narių veiksmus. Taip pat, kaip matyti iš SESV 2 straipsnio 5 dalies pirmos pastraipos, ši Sąjungos kompetencija ne panaikina valstybių narių kompetenciją, bet ją papildo.

97 SESV 167 straipsnyje nustatyta:

„1. Sąjunga prisideda prie valstybių narių kultūrų klestėjimo, gerbdama jų nacionalinę ir regioninę įvairovę ir kartu iškeldama bendrą kultūros paveldą.

2. Sąjunga veikia siekdama skatinti valstybes nares bendradarbiauti, o prireikus – paremti ir papildyti jų veiklą šiose srityse:

— Europos tautų kultūros ir istorijos geresnio pažinimo ir populiarinimo;

— europinės reikšmės kultūros paveldo išsaugojimo ir apsaugos;

— nekomercinių kultūrinių mainų;

— meninės ir literatūrinės kūrybos, įskaitant audiovizualinę sritį.

3. Sąjunga ir valstybės narės skatina bendradarbiavimą kultūros srityje su trečiosiomis šalimis ir kompetentingomis tarptautinėmis organizacijomis, ypač su Europos Taryba.

4. Sąjunga į kultūros aspektus atsižvelgia imdamasi veiksmų pagal kitas Sutarčių nuostatas, visų pirma siekdama gerbti ir skatinti savo kultūrų įvairovę.

5. Kad padėtų siekti šiame straipsnyje minėtų tikslų:

— Europos Parlamentas ir Taryba, spręsdami pagal įprastą teisėkūros procedūrą ir pasikonsultavę su Regionų komitetu, priima skatinamąsias priemones, išskyrus bet kokį valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų derinimą;

— Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, priima rekomendacijas.“

98 Iš SESV 167 straipsnio, tiksliau šio straipsnio 2 ir 5 dalių, matyti, kad vykdydamas Sąjungos kultūros politiką ir siekdamas prisidėti prie valstybių narių kultūrų klestėjimo, gerbdamas jų nacionalinę ir regioninę įvairovę ir kartu iškeldamas bendrą kultūros paveldą Sąjungos teisės aktų leidėjas turi teisę priimti skatinamąsias priemones, išskyrus bet kokį valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų derinimą, arba rekomendacijas, kuriomis siekiama konkrečių tikslų, t. y. pirma, geresnio Europos tautų kultūros ir istorijos pažinimo ir populiarinimo, antra, europinės reikšmės kultūros paveldo išsaugojimo ir apsaugos, trečia, nekomercinių kultūrinių mainų ir, ketvirta, meninės ir literatūrinės kūrybos, įskaitant audiovizualinę sritį.

99 Taigi ginčijamame sprendime Komisija pagrįstai nusprendė, kad „siūlomais teisės aktais <…> nebūtų prisidėta prie kurio nors vieno iš [SESV 167 straipsnyje nurodytos Sąjungos kultūros politikos] siekiamų tikslų įgyvendinimo“.

100 Iš tikrųjų iš ginčijamos iniciatyvos, aprašytos šio sprendimo 3 ir 5–8 punktuose, matyti, kad siūlomas teisės aktas iš esmės turėjo būti skirtas tam tikroms apsaugos priemonėms Sąjungos sanglaudos politikos srityje nustatyti tam, kad būtų išlaikytos tautinių mažumų gyvenamiems regionams būdingos specifinės etninės, kultūrinės, religinės arba kalbinės ypatybės. Šios apsaugos priemonės iš esmės turėtų būti tokios: galimybės tautinių mažumų gyvenamiems regionams pasinaudoti fondais, ištekliais ir Sąjungos sanglaudos politikos programomis suteikimas tam, kad būtų užkirstas kelias tokių regionų, palyginti su gretimais regionais, ekonominės plėtros atotrūkiui arba atsilikimui, ir netgi autonomijos statuso tautinių mažumų gyvenamiems regionams pripažinimas remiantis referendume gyventojų pareikštu noru, nepaisant to, kokia politinė, administracinė ir institucinė padėtis susiklostė atitinkamose valstybėse narėse.

101 Taigi SESV 167 straipsnis negali būti pagrindas priimti Sąjungos teisės aktą, kurio tikslas ir turinys atitinka minėtą tikslą ir turinį. Iš tikrųjų tautinių mažumų gyvenamų regionų išsaugojimas, saugant jų etnines, kultūrines, religines ir kalbines ypatybes, ir netgi autonomijos statuso tokiems regionams pripažinimas, siekiant įgyvendinti Sąjungos sanglaudos politiką, yra tikslas, kuriuo, pirma, siekiama daug daugiau, nei paprasčiausiai prisidėti prie valstybių narių kultūrų klestėjimo, gerbiant jų nacionalinę ir regioninę įvairovę, arba paprasčiausiai iškelti bendrą kultūros paveldą, ir, antra, kuris nėra tiesiogiai susijęs su vienu iš SESV 167 straipsnio 2 dalyje konkrečiai nurodytų tikslų. Be to, ieškinio 5 punkte ieškovai patys pripažino, kad ginčijamos iniciatyvos „dalykas“ nėra „kultūrų įvairovės apsauga“, nors ir neatmetė galimybės, kad tai galėtų būti siūlomo teisės akto „padarinys“.

102 Priešingai, nei teigia ieškovai, nei ESS 3 straipsnio 3 dalis, nei SESV 167 straipsnio 1 dalis, nei Pagrindinių teisių chartijos 22 straipsnis nagrinėjamu atveju neleidžia Sąjungos sanglaudos politikos srityje Komisijai teikti pasiūlymo dėl Sąjungos teisės akto, kuriuo siekiama apsaugoti tautinių mažumų kultūrų įvairovę ir kurio dalykas ir turinys apskritai neatitinka siūlomo teisės akto dalyko ir turinio.

103 Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad siūlomo teisės akto, kuriame reikėtų būtinai apibrėžti sąvoką „tautinės mažumos gyvenamas regionas“, priėmimas įgyvendinant Sąjungos sanglaudos politiką neatitinka nė vieno iš SESV 167 straipsnio 2 dalyje numatytų veiksmų siekiant prisidėti prie tikslų, kurių siekiama pagal Sąjungos kultūros politiką, įgyvendinimo, t. y. priimti skatinamąsias priemones, išskyrus bet kokį valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų derinimą, arba rekomendacijas.

104 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti kaltinimą, susijusį su klaidingu SESV 167 straipsnio aiškinimu.

Dėl kaltinimo, susijusio su klaidingu SESV 19 straipsnio 1 dalies aiškinimu

105 Ieškovai, palaikomi Vengrijos, teigia, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija padarė SESV 19 straipsnio 1 dalies aiškinimo klaidą, nes nusprendė, kad jokia Sutarčių nuostata nėra institucijų veiksmų, kovojant su diskriminacija dėl priklausymo tautinei mažumai, teisinis pagrindas.

106 Komisija, palaikoma Rumunijos ir Slovakijos Respublikos, prašo atmesti šį kaltinimą.

107 Ginčijamame sprendime apibrėžusi siūlomo akto turinį, kaip nurodyta šio sprendimo 52 punkte, ir nurodžiusi, kad nagrinės „siūlomas <…> Sutarčių nuostatas ir <…> bet kurį kita galimą teisinį pagrindą“, Komisija pažymėjo:

„Darytina išvada, kad <…> Sutartyse nėra jokio teisinio pagrindo, leidžiančio siūlyti [Sąjungos] teisės aktą, kurio turinys <…> numatomas [siūlomoje iniciatyvoje].“

108 Šiuo klausimu ieškovai kaltina Komisiją dėl klaidingo SESV 19 straipsnio 1 dalies, kuri galėjo būti siūlomo teisės akto teisinis pagrindas, aiškinimo.

109 Nagrinėjant šį kaltinimą kyla klausimas, ar, atsižvelgiant visų pirma į siūlomo teisės akto tikslą ir turinį, jis galėjo būti priimtas pagal SESV 19 straipsnio 1 dalį.

110 SESV 19 straipsnyje nustatyta:

„1. Nepažeisdama kitų Sutarčių nuostatų ir neviršydama Sąjungai jomis suteiktų įgaliojimų, Taryba spręsdama pagal specialią teisėkūros procedūrą ir Europos Parlamentui pritarus, gali vieningai imtis atitinkamų veiksmų, siekdama kovoti su diskriminacija dėl lyties, rasinės arba etninės kilmės, religijos ar tikėjimo, negalios, amžiaus arba seksualinės orientacijos.

2. Nukrypdami nuo 1 dalies, Europos Parlamentas ir Taryba, spręsdami pagal įprastą teisėkūros procedūrą, gali patvirtinti Sąjungos skatinamųjų priemonių, skirtų valstybių narių veiksmams, kuriais siekiama padėti siekti šio straipsnio 1 dalyje nurodytų tikslų, remti, pagrindinius principus, išskyrus valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų derinimą.“

111 Nepažeidžiant kitų Sutarčių nuostatų ir neviršijant Sąjungai jomis suteiktų įgaliojimų, pagal SESV 19 straipsnio 1 dalį Sąjungos teisės aktų leidėjui suteikiama teisė imtis veiksmų, reikalingų kovojant su diskriminacija dėl lyties, rasinės arba etninės kilmės, religijos ar tikėjimo, negalios, amžiaus arba seksualinės orientacijos.

112 Nagrinėjamu atveju, net nesant būtinybės kelti klausimo, ar sąvoka „diskriminacija“, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, apima bet kokią diskriminaciją dėl priklausymo tautinei mažumai, reikia priminti, kad, kaip jau buvo konstatuota šio sprendimo 83 punkte, ginčijama iniciatyva siekiama ne kovoti su diskriminacija, kurią patiria tautinių mažumų gyvenamuose regionuose esantys asmenys arba gyventojai dėl jų priklausymo tokiai tautinei mažumai, bet užkirsti kelią tautinių mažumų gyvenamų regionų, palyginti su gretimais regionais, ekonominės plėtros atotrūkiui arba atsilikimui dėl trūkumų, kuriuos pirmiausia sudaro jiems būdingos specifinės etninės, kultūrinės ir religinės ypatybės.

113 Todėl, kaip ginčijamame sprendime pagrįstai nusprendė Komisija, SESV 19 straipsnio 1 dalis negali būti tinkamas teisinis pagrindas pasiūlyti Sąjungos teisės aktą, kurio siekiamas tikslas ir turinys aprašomi ginčijamoje iniciatyvoje.

114 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti kaltinimą, susijusį su klaidingu SESV 19 straipsnio 1 dalies aiškinimu.

Dėl kaltinimų, susijusių su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir gero administravimo principo pažeidimu

115 Ieškovai, palaikomi Vengrijos, tvirtina, kad Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais, kai atsisakė užregistruoti siūlomą iniciatyvą ne dėl ginčijamame sprendime nurodyto motyvo, t. y. pagal Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies c punktą ši iniciatyva akivaizdžiai nepatenka į jos įgaliojimus, o dėl to, kad, kaip matyti iš Komisijos per šią procedūrą pateiktų dokumentų ir jos pateiktos nuomonės, pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę nebūtų tikslinga vykdyti savo įgaliojimų taip, kaip to pageidauja ieškovai, nors toks motyvas nėra numatytas Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte.

116 Be to, jie tvirtina, kad Komisija pažeidė gero administravimo principą, nes nagrinėjamu atveju vadovavosi ketinimu nepalaikyti piliečių iniciatyvų net ir tada, kai šios, kaip ir nagrinėjamu atveju, atitiko užregistravimo sąlygas, nustatytas Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte, taip pat pasitelkdama nepagrįstas priemones, pvz., atsižvelgimą į Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nenumatytą informaciją.

117 Komisija, palaikoma Slovakijos Respublikos, prašo atmesti šiuos kaltinimus.

118 Pirmiausia dėl kaltinimo, susijusio su piktnaudžiavimu įgaliojimais, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką piktnaudžiavimo įgaliojimais sąvoka Sąjungos teisėje turi tiksliai apibrėžtą reikšmę ir apima situaciją, kai administracinė valdžios institucija naudojasi savo įgaliojimais kitu tikslu nei tas, kurio siekiant tokie įgaliojimai jai buvo suteikti. Sprendimas gali būti laikomas priimtu piktnaudžiavus įgaliojimais tik tuomet, kai paaiškėja, kad jis, remiantis objektyviais, svarbiais ir nuosekliais veiksniais, buvo priimtas siekiant kitų, nei nurodyta, tikslų (žr. 2008 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Bayer CropScience ir kt. / Komisija*, T-75/06, Rink., EU:T:2008:317, 254 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

119 Šiuo atveju tam, kad įrodytų, jog buvo piktnaudžiauta įgaliojimais, ieškovai remiasi tam tikrais Komisijos gynybos argumentais, iš kurių matyti, kad pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę jai neatrodė tikslinga vykdyti savo įgaliojimus taip, kaip to pageidauja ieškovai.

120 Šiuo klausimu reikia pažymėti, jog ginčijamame sprendime buvo pateikta pakankamai motyvų, kad ginčijama iniciatyva neatitinka Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytų užregistravimo sąlygų, nes akivaizdžiai nepatenka į Komisijos įgaliojimus teikti siūlymą dėl Sąjungos teisės akto siekiant įgyvendinti Sutartis. Atsiliepimo į ieškinį 10 ir 11 punktuose Komisija priminė minėtus motyvus ir nurodė, kad „toliau laikosi savo nuomonės“ dėl priežasčių, kurias ji, atsižvelgdama į ieškinyje pateiktus argumentus, išsamiai išdėstė atsiliepime į ieškinį. Be to tripliko 2 ir 97 punktuose Komisija nurodė, kad „toliau laikosi visų savo argumentų ir išvadų <…> išdėstytų atsiliepime į ieškinį“ ir kad „prašymą užregistruoti [ginčijamą iniciatyvą] ji atmetė pagrįstai ir nepažeisdama teisės pagal Reglamento Nr. 211/2011 <...> 4 straipsnio 2 dalies b punktą“. Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad savo dokumentuose Komisija įrodė ginčijamo sprendimo motyvų pagrįstumą, kuris nebuvo ginčijamas nagrinėjant šį ieškinį.

121 Šiomis aplinkybėmis ieškovų akcentuojamos atsiliepimo į ieškinį dalys, būtent jo 17 punktas, kuriame nurodoma, kad „Sąjungos politikos priemonės negali tapti prieš mažumas nukreiptomis politikos priemonėmis“, ir 58 punktas, kuriame teigiama, kad, „Komisijos nuomone, nustatant <...> NUTS valstybėse narėse, turi būti tinkamai atsižvelgta į tautinių mažumų ypatumus“, negali būti laikomos įrodančiomis, kad ginčijamas sprendimas buvo iš esmės grindžiamas kitais, nei jame formaliai išdėstytais motyvais, kurių pagrįstumas negalėjo būti ginčijamas nagrinėjant šį ieškinį, ir kad Komisija piktnaudžiavo jai Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte suteiktais įgaliojimais.

122 Vadinasi, nagrinėjamu atveju ieškovai nepateikė objektyvių, reikšmingų ir neprieštaringų įrodymų, kuriais remiantis būtų galima daryti išvadą, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas dėl kitų priežasčių, nei nurodytosios, t. y. dėl to, kad nebuvo įvykdytos Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytos užregistravimo sąlygos, nes ginčijama iniciatyva akivaizdžiai nepateko į Komisijos įgaliojimus teikti siūlymą dėl Sąjungos teisės akto siekiant įgyvendinti Sutartis.

123 Taigi kaltinimą, susijusį su Komisijos piktnaudžiavimu įgaliojimais, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

124 Antra, kalbant apie kaltinimą, susijusį su gero administravimo principo pažeidimu, reikia pažymėti, kad pagal Pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 1 dalį „[k]iekvienas asmuo turi teisę į tai, kad Sąjungos institucijos, įstaigos ir organai jo reikalus tvarkytų nešališkai, teisingai ir per kiek įmanomai trumpesnį laiką“. Be to, kaip matyti iš Reglamento Nr. 211/2011 10 konstatuojamosios dalies, bendrasis gero administravimo principas visų pirma reiškia, kad visas piliečių iniciatyvas, tenkinančias šiame reglamente nustatytas sąlygas, Komisija užregistruoja per šio reglamento 4 straipsnio 2 dalyje numatytą laiką, t. y. per du mėnesius nuo II priede nurodytos informacijos gavimo dienos.

125 Nagrinėjamu atveju, priešingai, nei teigia ieškovai, ir, kaip matyti išnagrinėjus kaltinimus, susijusius su tuo, kad Komisija klaidingai aiškino atitinkamus Sutarčių straipsnius, nebuvo įvykdytos Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytos užregistravimo sąlygos, todėl pagal to paties reglamento 4 straipsnio 3 dalį minėta institucija pagrįstai atsisakė registruoti ginčijamą iniciatyvą.

126 Vadinasi, Komisija galėjo priimti ginčijamą sprendimą nepažeisdama bendrojo gero administravimo principo.

127 Taigi kaltinimas, susijęs su šio principo pažeidimu, taip pat turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

128 Kadangi atmetami visi ieškovų pateikti kaltinimai, susiję su jų vieninteliu pagrindu, iš esmės grindžiamu Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 2 dalies b punkto pažeidimu, reikia atmesti šį pagrindą ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

129 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovai pralaimėjo bylą, jie padengia savo ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas, net nesant būtinybės nagrinėti, ar šiuo atveju ieškovai nepažeidė veiksmingos teisminės gynybos, būtent procesinio lygiateisiškumo ir tinkamo teisingumo vykdymo principų (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2010 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Švedija ir kt. / API ir Komisija*, C-514/07 P, C-528/07 P ir C-532/07 P, Rink., EU:C:2010:541, 85 ir 93 punktus), kai interneto svetainėje paskelbė Komisijos atsiliepimą į ieškinį (šio sprendimo 22 punktas).

130 Be to, pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį įstojusios į bylą valstybės narės pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Šias nuostatas reikia taikyti Vengrijai, Graikijos Respublikai, Rumunijai ir Slovakijos Respublikai.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Balázs-Árpád Izsák ir Attila Dabis padengia savo ir Europos Komisijos patirtas išlaidas.

3. Vengrija, Graikijos Respublika, Rumunija ir Slovakijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Paskelbta 2016 m. gegužės 10 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės 2

Procesas ir šalių reikalavimai 3

Dėl teisės 5

Dėl tam tikrų kaltinimų priimtinumo 5

Dėl esmės 6

Dėl kaltinimo, susijusio su klaidingu rėmimusi Reglamento Nr. 211/2011 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nenurodyta informacija 7

Pirminės pastabos dėl kitų ieškovų pateiktų kaltinimų 9

Dėl kaltinimų, susijusių su netinkamu SESV 4 straipsnio 2 dalies c punkto ir SESV 174 straipsnio bei Reglamento Nr. 1059/2003 3 straipsnio 5 dalies, siejamos su to paties reglamento 10 konstatuojamąja dalimi, aiškinimu 10

Dėl pagrindo, susijusio su klaidingu SESV 167 straipsnio aiškinimu 15

Dėl kaltinimo, susijusio su klaidingu SESV 19 straipsnio 1 dalies aiškinimu 17

Dėl kaltinimų, susijusių su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir gero administravimo principo pažeidimu .. 18

Dėl bylinėjimosi išlaidų 19